

Amikor Péter apostol megvallotta, hogy Jézus a Messiás. Akkor az Úr így szólt a tanítványokhoz: „**az Emberfiának sokat kell szenvednie, a vének, főpapok és írástudók nem ismerik el, megölik, de harmadnap feltámad.**”²³ Amikor az egész néphez szólt, ezt mondta: „**Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét mindennap és úgy kövessen.**”²⁴ **Mert aki életét meg akarja menteni, elveszíti. Aki meg elveszíti értem az életét, az megmenti.**”²⁵ **Mert mi haszna van belőle az embernek, ha megszerzi akár az egész világot is, de maga elpusztul, vagy súlyos kárt szenved?”**

Nap, mint nap

A szenvedés mindig jelen van életünkben, mi azonban hajlamosak vagyunk arra, hogy kerüljük, vagy megfutamodjunk előle. Ez érvényes a legkisebb karcolástól, az igazán nagy dolgokig. Jézus előre látta, hogy nem fogadják el, szenvedés vár rá és megölik, mégsem menekült el. Krisztus eljövételével a földön új értelmet kapott a szenvedés. Jézus lehetőséggé alakította szenvedéseinket. Ő is lehetőségként használta föl, hogy megmutassa irántunk való mélységes szeretetét: „Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint ha valaki életét adja barátaiért” (Jn 15,13). Istenből élő hitével Jézus Isten Országát építi, nem paragrafusokat teljesít. Példát mutat. Életével Isten akaratát teljesíti, mit az Atya így hitelesít: „*Ez az én szeretett fiam, akiben kedvem telik*”.

„Az igazi öröm a verejtékes munka és a kereszthordozás kohójából kerül ki” (Ferenc pápa). Az öröm, amely nem „tűzben próbált”, gyakran csak üres lelkesedés, amely nem hozhat gyümölcsöket. Jézus felkészít bennünket erre a próbára és figyelmeztet, hogy legyünk készen a kitartásra.

Életem mely helyzeteiben jelentkezik a megbénító elkedvetlenedés, a megfáradás, az állhatatlanság?

Jézus halálának megjövendölésével egy időben, azt követő feltámadásáról is beszél. Nemcsak a tanítványok bátorítására mondja ezt, hanem kihangsúlyozza, hogy a halállal nem ér véget az élet. Jézus megtanít arra, hogy az örök élet: a szeretet, amiért érdemes a keresztek is vállalni. A kereszttel nem lehet tárgyalni, alkudozni: vagy átöleljük, vagy elutasítjuk. Ha visszautasítjuk, életünk meddő marad. Jézust követve elveszíthetjük életünket, de Isten kezében hagyjuk, hogy másféleképpen kapjuk vissza. A Teremtő által megálmodott út nem a szerzés, bekebelezés, kihasználás útja. Az önmegtagadás és gyengeségünk beismerése által tud életünkben megnyilvánulni Isten ereje és az Ő csodái.

Mostani élethelyzetemben milyen keresztről, milyen keresztekről akarok leszállni?

A mindannyiunkat érintő felszólítás időhatározó szaván talán könnyen átsiklik tekintetünk és értelmünk. Krisztus követése, a kereszt felvétele mindennapos feladatot jelent számunkra. Nem arról van szó, hogy időnként, gyakran vagy néha Krisztussal járjuk életünk keresztútját, hanem nap, mint nap Hozzá csatlakozunk. Ez az elköteleződés. Nap, mint nap. Személyes kényelmem árán. Tulajdonom árán. Esetenként ragaszkodásaim és szokásaim feladásával. Egyenkénti, egyéni döntésekkel. Földi életünk egyetlen napján sem mondhatjuk, hogy már eljutottunk a kereszthordozás teljességére, már célhoz értünk.

Uram! Az embernek a legnehezebb legyőzni önmagát, saját vágyait, önzését, hiszen nap, mint nap a legkülönbözőbb kísértésekkel találkozom. Aki követni akar, annak gyökeresen életmódot kell változtatnia. Te is mondd, hogy ez nem lesz könnyű feladat. Mindennapi áldozatokkal, nehézséggel teli élet lesz, de következményként az örök élet lehetőségét adod! Vagyis egy semmihez sem hasonlítható étellel ajándékozol meg! Hála Uram, a lehetőségért. Add erőd, hogy élni tudjak veled. Ámen.